

Szerajevóban mintegy harmincötezer szerb lakik, most azonban az utcán nem látni egyet sem. A rendőrség azt mondták, hogy a szerbek közül sokan nappal a környéki helységekre mennek, csak az est beálltával térnek vissza házaikba, ahol elrejtőznek. Mindössze annyi életjelet adtak eddig magukról, hogy a statáriumot kihirdető plakátnak szerb nyelvű részét majdnem mindenütt letépték.

Háromszáz letartóztatás.

Szerajevó, július 1. Szerda reggelig a rendőrség bűnrészesség gyanúja miatt a nagyszerb érzelmű gyanúsítottak közül mintegy harmincat tartóztatott le, akikről föltehető, hogy összeköttetésben állottak a merénylőkkel. Az újabb letartóztatottakat, minthogy a rendőrségi, helyőrségi és ügyészségi fogházak egészen telve vannak, külön katonai őrizet alatt tartják. A foglyok semmiféle kedvezményt nem kapnak s a rendőrség e tekintetben nem tesz kivételt az intelligensebb osztályból való letartóztatottakkal sem.

PRINCIP BÜNTÁRSA.

Szerajevó, július 1. A letartóztatott emberek között van Spiric Uros tizenhét éves szerb tanítóképző-intézeti növendék, akinek kedden kellett volna megkapnia tanítói oklevelét. Ez a Spiric régebbi idő óta barátságban volt Princippel és a merénylet idején közvetlenül Cabrinovics mellett állott, amikor ez a trónörökös felé hajította a bombát. Ennek a bombának az egyik szilánkjára Spiric Uros combjába fúródott és a diákot bevitték a helyőrségi kórházba. Az a szigorú és mindenre kiterjedő vizsgálat, amely megindult a merénylet ügyében, meg-

állapította, hogy Spiricnek is része volt a merénylet előkészítésében, amire a tanítójelöltet letartóztatták.

Az összeesküvés szálai.

Szerajevó, július 1. A merénylet nevezetes új részletéről számolhatunk be. A merénylet első hírére nyilvánvaló volt a nyomozó hatóság előtt, hogy itt nem egyszerű büncselekményről van szó, hanem előre jól megtervezt és hosszú idő óta előkészített összeesküvésről, amelynek szálai szerte húzódnak az egész Balkánon. Nemcsak Belgrádba, hanem Zágrábba, Montenegroba, Dalmáciába, sőt közel a valószínűsége annak is, hogy Budapestre is.

Közel háromszáz boszniai szerbet tartóztattak le eddig, akikről valószínű, hogy tudtak előzetesen a merényletről. Dalmáciából már a merénylet elkövetése előtt jelentés jött, hogy Szerajevóban merényletet fognak elkövetni a trónörökös-pár ellen és a szerajevói szerb templomra félórával a merénylet elkövetése előtt kiűzték a fekete zászlót.

A hatóság nagy titokban tartotta a merénylet legszenzációsabb részletét, hogy nemcsak egy bombát dobtak a trónörökös-pár kocsija elé, hanem kettőt.

A merénylet elkövetése után a Latin-hídtól harminc lépésnyire, a Ferenc Ferdinánd-utcában, Stern Manó konfekciós üzlete előtt, a gyalogjárón még egy bombát találtak, amelyet valószínűleg egy harmadik merénylő Princip merénylete után eldobott.

A PÁDÉI PAP FIA.

Teffer vizsgálóbíró több gyanújel alapján megállapította, hogy ez a merénylő is fia-

Nagy titokban tartották ezt a megállapítást és lázasan nyomoztak a harmadik merénylő után.

talabb munkás vagy diák, aki a másik kettővel együttesen vállalkozott a trónörökös-pár életének kioltására. Tegnap reggel végre vallomásuk alapján keresztkérdésekkel sarokba szorította Principet és Cabrinovicsot, akik bevallották, hogy a harmadik merénylőt Trifkó Grabernek hívják, diák, a pádéli görögkeleti szerb pap fia.

A vizsgálóbíró több detektívvel és mind a hat magyar titkos rendőrrel rögtön Pádeba ment. Nyomozást tartottak a papnál, felkutatták nemcsak egész Pádet, de annak egész környékét is. Azonban itt már hírehamva sem volt Trifkó Grabernek.

A pádéli pap azt mondta a vizsgálóbírónak, hogy fia hétfőn délután elutazott. Hogy hova, azt nem tudja.

HÁROM BOMBA!

Szerajevó, július 1. Most már hivatalosan is megerősítik, hogy a merénylet elkövetői három bombát szántak a trónörökös-párnak. A bombák közül az első a Csomuriahidnál felrobbant, a második Princip zsebéből esett ki, a harmadik bombát pedig 15 méternyire Principtől, a Latin-hidnál találták meg. Ezt a bombát Princip büntársai helyezték el, hogy arra az esetre, ha egyik merénylet sem sikerül, ezzel oltsák ki a trónörökös életét.

Boszut a trónörökösért!

Szerajevó, július 1. A keresztények és a mohamedánok ráírták zászlójukra: Boszút a trónörökösért! és valóságos irtó háborút kezdetek a szerbek ellen. Boszniában ma nincs biztonságban egy szerb élete és vagyona sem. A hangulat egyre izzóbb, a gyazálatos

Költözködés.

Irtá: Anatole France.

Május elérkezett. A kis Folette kutya gazdája elhagyta a régi házat, hogy új, előkelő lakásba költözködjék. Így határozták a Pénz és Sors. A költözködés hosszú órái alatt Folette szomorúan lézengett a kifosztott szobákban. A legszebb szokásait lehetetlené tették. Ismeretlen, rosszul öltözött emberek hangosan és durván zavarták a nyugadalmat és egészen a konyháig hatoltak és lábukkal felfordították a tányérját. A széket mind elhurcolták, senki sem törődött vele, hogy épen benne ül; a szőnyegeket kihúzták szegény alól és ő saját lakásába nem tudja hova helyezkedjék.

Dicséretére legyen mondva, mindent megkísérelt, hogy ellentálljon. Mikor a tolt akarták elragadni, rettenetesen ugatta az ellenséget. De hívására senki sem hederített. Ez nem kedvetlenítette el őt és — ne kétkedjenek benne — még védelmezte is az ő régi barátját. De gazdája szigorúan rászólt: „Folette ne öl!” És asszonya lenézően mondotta: „Folette, nevetséges vagy.”

Ezek után lemondott arról, hogy haszonlatlanul adjon vesztelt és hogy egyedül küzdjön a közös vagyonért. Hallgatagon nézte a romokat és szobáról-szobára járt, hogy valami sarokban nyugalomra leljen. De minden hiába volt: a hordozkodók mindenhol behatoltak, ahová menekült. Szerényen letelepedett egy asztal alá, amely még a helyén volt.

De ez a menedék többet ártott, mint használt neki, mert az asztal nemsokára ráborult, felemelkedett, visszaesett recsegve és eltemetéssel fenyegette. Felborzolt szörrel, rettegetve menekült más fedél alá, de ez sem

volt biztosabb az előbbinél. De ez a kényelmetlenség és ezek a veszedelmek semmiak sem voltak ahhoz a fájdalomhoz, melyet a szíve érzett. Ő erkölcsileg tönkretettnek érezte magát. A lakás butorait ő lelkes lényeknek tartotta, jó szellemeknek, akiknek távozása szerencsétlenséget jelent. Tálak, cukortartók, lábasok és serpenyők, mind a konyhai istenségek, fotelek, szőnyegek, pálmák, a házi istenségek, mind elmentek. Nem tudta elhinni, hogy ilyen nagy sorscsapás: valaha helyre lehessen hozni. És emiatt oly rettenetes gondokat érzett, minőket kicsi szíve csak elbirt viselni.

Különösen keservesnek látszott előtte, hogy a fehérneműket sötét ládába csomagolták. Az asszonya ideges sietséggel rakta be ruháit egy kofferbe. Folette elfordult tőle, mint hogyha urnője gonosz tettet követne el s a falnak fordulva, sóhajtott:

— Ez a legrosszabb, most vége van mindennek.

És vagy azért, mert azt gondolta, hogy a dolgok nincsenek jól többé, ha ő nem látja őket, vagy csak azért, mert egy rettenetes látványt akart elkerülni, nem nézett oda többé. Az asszonya hiába várta, ő nem mozdult a sarokból és nem mozdította meg a fejét. Nem ment hizelegni az asszonyához és valami titkos ösztöntől fogva, félt közeledni a kofferhez. Miután többszöri hívásra nem felelt, az asszonya felfogta őt s mert hiába iparkodott megvigasztalni, a kofferbe dobta s rázta a tetejét. Nagy nyugtalanságot érzett; belátta, hogy helyzete súlyos s nem akarta azt oktalansággal elmérgesíteni. Pár percig mozdulatlanul maradt, még lélekezni sem mert.

De azután elhatározta, hogy innét ki kell kerülnie. A lábaival az alsó szoknyák és in-

gek között kapargált, amelyek közt igen nyomorúságosan érezte magát. Ez vagy tíz percig tartott. Ekkor lépett gazdája a szobába és hívta asszonyát, menjenek megnézni az új lakást. Hangjától Folette szíve megnyugodott. Nagy önérzettel kaparta lábaival a koffer oldalát. A gazda sietett kiszabadítani barátját. Folette farkát csóválva, követte őt az előszobába, de ekkor egy gondolat villámolt agyán keresztül. Visszarohant a szobába asszonyához s miután annak lábához dörgölődött, csatlakozott csak újra gazdájához.

Azt hitte, hogy vétene a bölcsesség és a vallás ellen, ha nem nyilvánítaná szeretetét egy olyan személy iránt, akinek hatalma őt egy mély láda fenekére süllyesztette. A butorok még nem voltak felrakva s nagy összevisszaságban heverték az utcán. Folettenek a szíve újra elborult. És lábával az ura térdére kapaszkodva, nagy, szomorú szemeivel beszélt hozzá:

— Te, aki olyan gazdag és hatalmas voltál, mért lettél ily szegény? Talán győnge és gyámoltalan lettél én mesterem? hogy hagyhatod, hogy ezek a rongyokba takart emberek elragadják a te szalónodat, a hálószerződát, az ebédlődöt, hogy kihúzzák a butorodat és az enyémet, amelyben ott pihentünk minden este és sokszor reggel is egymás mellett.

Én hallottam, hogy panaszkodott a fotel, a szul öltözött emberek kezében ez a fotel, a ki egy nagy fetis és éber szellem. És te nem szegültél ellene a rablóknak. Gazdám, ha nem maradt meg neked már egy sem azon istenségek közül, amelyek benépesítették a lakásodat, hogy ha elvesztetted még azokat az apró istenségeket is, melyekkel én játszó harapdáltam, ha te nyomorúságos és szegény lettél, óh, én gazdám... mi lesz akkor én, velem?